

MISJONIMANIFEST

Mission Manifest. Die Thesen für das Comeback der Kirche. Von Bernhard Meuser; Johannes Hartl; Karl Wallner. Freiburg: Herder, 2018, 240 Seiten. ISBN 978-3-451-38147-8
www.missionmanifest.online

PREAMBULA

Statistilise hinnangu kohaselt ei oma kirik Saksamaal, Austrias ja Šveitsis mõne aasta pärast enam mitte mingit ühiskondlikult tajutavat tähendust. Seda silmas pidades ei ole kahju mitte niivõrd kirikust kuivõrd inimestest, kes kaotavad Jumala või ei saa iial tunda Jeesust. Meid, Austria, Saksamaa ja Šveitsi kristlasi katoliku kirikust paneb muretsema „usu erosioon”, millest räägib paavst Franciscus. Teame, et meie kodumaa on saanud misjonipõlluks. Me oleme valmis misjoniks. Soovime, et meie maa inimesed leiaksid Jeesuse Kristuse. Oleme avatud kõigile, kes on valmis püsivalt ühinema koos meiega palveketiks. Tahame viia kokku neid, kel on julgust astuda ebaharilikke samme. Paavst Franciscus on öelnud: „Käesolev aeg kutsub üles pastoraalseks uusorientatsiooniks, mis tähendab kanda hoolt selle eest, et kiriku struktuurid muutuksid misjonimeelsemaks, et tavaline hingehooldus kõigil aladel oleks ekspansiivsem ja avatum, et hingehooldust pakkuvad isikud omaksid pidevat „teeleasumise” valmidust ja nõnda soodustaks see kõigi nende jaatavat vastust, kellele Jeesus oma sõprust pakub”.¹ Palju piiskoppe on seda üleskutset ise järginud ning seda sõnumina ka edasi kuulutanud. Meie initsiatiiv altpoolt soovib neid selles toetada.

I TEES

Meid paneb liikuma igatsus näha inimesi pöördumas Jeesuse Kristuse juurde. Ei piisa enam sellest, et ollakse katoliiklikus mõttes sotsialiseeritud. Kirik peab jälle tahtma, et inimesed annaksid oma elu selge otsuse ajal Jeesusele. Kirik ei ole mitte niivõrd institutsioon ega kultuurivorm, vaid tema keskmeks on osadus Jeesusega. Kes järgib Jeesust Kristust kui oma isiklikku Issandat, süütab ka teistes igatsuse Teda kirglikult järgida.

II TEES

Me soovime, et misjon kujuneks prioriteediks number üks. Ja seda nimelt kiriku rahaliste ja inimressursside suunamisega evangelisatsiooni tarbeks. „Palverändav kirik on oma olemuselt misjonimeelne!”² Jeesuse Kristuse viimane ülesanne oma järgijatele kõlas: „Minge siis, tehke jüngriteks kõik rahvad“ (Mt 28:19). Kirikul, mis ei võta rõõmsalt ega veendunult kurssi inimeste suunas, ei ole misjonimeelsust; kirik kaotab oma mõtte ja eesmärgi, miks ja milleks ta eksisteerib. Ta ei esinda mitte midagi. Ja selle asemel, et kasvada, tõmbub koomale. Meie maa kontekstis tähendab see: „The church will send or the church will end.”

III TEES

Me usume, et võimalused selleks ei ole eales olnud paremad kui nüüd. Iga päevaga kasvab maailmas nii isikliku kui kogukondliku lootuse defitsiit. Paljud rahulduvad vaid poolikute vastustega. Ent on kõige suurem mõeldav lootus maailmas on juba olemas. Evangeelium ei ole midagi kaotanud oma atraktiivsusest. Meie, kristlased, olemegi selleks olemas, et seda lootust välja jagada, selmet seda vaid enesele pidada. Kus kusagil midagi seesugust toimub, muutub ka kristlaseks olemine meie aja inimeste jaoks atraktiivseks. Üle kogu maailma peavad ca 200 miljonit kristlast taluma tagakiusu, sest nad ei suuda lahti lasta Jeesusest Kristusest, oma ainsast lootusest.

IV TEES

Soovime jõuda iga inimeseni meie maal ei mingeid erandeid tehes (nii nagu ka Jeesus ei teinud erandeid). Me tahame jõuda kristlasteni, mittekiriklasteni, teisitiuskujateni kui ka nendeni, kes enam ei usu. Pole ühtegi inimest, kelle pärast poleks Jeesus surnud või kes peaks Jeesusest eemale jääma.

¹ Entsüklika „Evangelii gaudium“, par 27.

² Vatikani II kirikukogu dekreet „Ad gentes“, par 2.

Jumal on „armastus” (1Jh 4:16) ning Ta tahab, „et kõik inimesed pääseksid ja tuleksid tõe tundmisele” (1Tm 2:4). Seda tahame ka meie.

V TEES

Me usume, et meie misjon on sama väeline, nagu on seda meie palved. Misjonialane ärkamine ei saa alata mitte kuidagi teisiti kui paastu ja palve taaselustamisega. Jumal, kes kirglikult armastab iga inimest, on tegutsenud ja tegutseb ka nüüd, kui me teda isiklikult ja kartmatult appi hüüame. Imed sünnivad. Jumal kõneleb ja tegutseb inimestes – olgu see siis nägemustes või sisemistes vaimulikes visioonides. „Ärgem peljakem Jumalalt isegi kõige raskemaid asju paluda, nagu suurte patuste või rahvaste pöördumine” (Charles de Foucauld).

VI TEES

Oleme tänulikud kõigile kristlastele väljaspool katoliku kirikut, kes juba misjoneerivad suure andumusega ja toovad inimesi ristimisele ning Jeesuse juurde. Meie, kristlased katoliku kirikust, mõistame ja näeme selles ustavust Pühakirjale ning nende veendunult lähedast suhet Kristusega. Me väärtustame reformatsiooni positiivset impulssi. Tahame alandlikult õppida – muuhulgas just eriti vabakogudustelt – ning ühendada oma jõud oikumeenilise liikumise kaudu kõigi vendade ja õdedega, et muutuda ise misjonimeelsemaks. Teame, et maailm leiab Kristuse vaid siis, kui me leiame taas ühtsuse omavahel ja harjutame selles elamist juba täna palves ja ühises misjonis (vrd Jh 17:21).

VII TEES

Me peame usu sisu uuesti avastama ja seda selgelt ning julgelt kuulutama, olgu aeg „paras või ärgu olgu” (2Tm 4:2). Oleme usu sisu vastu võtnud Jumala ilmutuse kaudu, leiame selle kirjapanduna Pühakirja algallikas ning omame seda elavana kirikliku pärimusena, nagu õpetab katekismus. Ususaladusi tuleb kuulutada täielikult, tervenisti, ratsionaalse selgusega ja lunastatute rõõmuga. Ususaladused peavad heitma valgust. Kes tahab teistele usku kuulutada, ei tohi ise olla selles küsimuses diletant; eelkõige tuleb töötada iseendaga – oma elu, armastuse ja oma teadmiste kallal. Misjonialane ärkamine nõuab uut usualast väljaõpet, kuna oleme ära unustanud, mida tähendab omada misjonimeelsust.

VIII TEES

Me tahame misjoneerida ja mitte indoktrineerida. Jeesuse Kristuse misjonikäsu praktiseerimine on oma olemuselt alati kutsumine; misjon kujutab endast igatsust jagada oma rõõmu teistega; see on vaba ja teisi respektiiv pakkumine vabadele inimestele. Misjon tähendab pesta teisel jalgu ja mitte pead. Misjon ei keelita, ei survesta ning sel ei ole mitte midagi tegemist sunni ega vägivallega. Kristlased ei ole tolerantsed mitte ainult teisitõtlejate suhtes – nad panustavad end aktiivselt ka usuvabaduse nimel. Kristliku usu tõepärasuse nõuet esindame me ilma igasuguse vaenuõhutamisetä. Võimatu on vaikida lootusest, millega oleme täidetud (1Pt 3:15).

IX TEES

Me vajame misjoni „demokratiseerimist”. Kusagil ei ole kirjas, et misjonikäsk, mille Jeesus meile andis, piirduks ainult spetsialistide, elukutseliste kuulutajate, teoloogide, vaimulike või orduliikmetega. Ülesande olla misjonär andis Kristus kõigile ristituile. Samuti ei piirdu misjon ainult „mittekristlike” maade, kultuuride ja/või religioonidega. Misjon toimub kõikjal ja alati. See on kõigi maade ja kultuuride kristlaste suur, aga sageli unustusse vajunud põhiülesanne.

X TEES

Me peame esmalt ise pöörduma evangeeliumist lähtuva rõõmu juurde, et juhtida teisi Kristuse juurde. Kus iganes oleme mugandunud oma mõtlemises, tegudes ja tunnetes üleüldise humanistliku peavooluga, peame nüüd otsustavalt pingutama, et endid „lahti rebida maailma

ilmalikkusest”, nagu on öelnud paavst Benedictus XVI.³ Misjonimeelsus saab meis avalduda vaid siis, kui oleme Vaimuga täidetud „uued inimesed”. Igatahes peame arvestama sellega, et kauaigatsetud usuline ärkamine ja misjoniteekonnale asumine ei kujuta endast mitte alati vaid edulugu. Siiski, jäädes ustavaks Kristusele ja Temast rõõmsalt tunnistust andes, kiirgub ka kannatuste keskelt ja vastupanuaegadest välja ilu, mis varem või hiljem vilja kannab.

Algatajad:

- Dr. Johannes Hartl, Gebetshaus Augsburg
- P. Dr. Karl Wallner OCist, Missio Österreich
- Bernhard Meuser, YOUCAT Foundation
- Paul Metzloff, Kontaktperson Deutschland
- Dr. Benedikt J. Michal, JAKOB Österreich
- Martin Iten

Esmaallkirjastajad:

- Erzbischof Rainer Maria Kardinal Woelki, Erzbischof von Köln
- Bischof Dr. Stefan Oster SDB, Bischof von Passau
- Weihbischof Stephan Turnovszky, Jugendbischof Österreich
- Weihbischof Dr. Marian Eleganti OSB, Jugendbischof Deutschschweiz
- Weihbischof Alain de Raemy, Jugendbischof Westschweiz
- Weihbischof Florian Wörner, Bistum Augsburg
- Abt von Einsiedeln Urban Federer OSB, Benediktinergemeinschaft der Abtei Maria Einsiedeln, Mitglied der Schweizer Bischofskonferenz
- Dr. Raphaela Pallin, Päpstlicher Rat zur Förderung der Neuevangelisierung
- Christof Hemberger, Vize-Präsident der Charismatische Erneuerung in der Katholischen Kirche
- Karl Fischer, Geschäftsführer der Charismatische Erneuerung in der Katholischen Kirche
- Josef Fleddermann, Vorsitzender der Charismatische Erneuerung in der kath. Kirche
- Sabine Ditzinger, 2. Vorsitzende der Charismatische Erneuerung in der Katholischen Kirche
- P. Gerold Jäger, Chemin Neuf
- Thomas Weifenbach, credo-online.de
- Raphael Schadt, credo-online.de
- Michael Maas, Direktor – Zentrum für Berufungspastoral
- Ulrich Kotzur, Erzbischöfliches Amt für Jugendseelsorge Berlin
- Markus Andorf, Pressesprecher – Missio Österreich
- Dr. Maximilian Oettingen, Leiter der Loretto Gemeinschaft

³ Benedikt XVI., *Begegnung mit in Kirche und Gesellschaft engagierten Katholiken*. Ansprache in Freiburg i. Br. (25.09.2011). http://w2.vatican.va/content/benedict-xvi/de/speeches/2011/september/documents/hf_ben-xvi_spe_20110925_catholics-freiburg.html